

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/274/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216205758
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2216205758.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a Mgr. Michala Novotného v sporovej veci žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, adresa sídla Žilina, Hodžova 11, proti žalovanej: O. J., nar. X. C. XXXX, adresa trvalého pobytu F. R. XXXX/XX, XXX XX C. J., o 3.061,63 eur a prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 10. marca 2017 č. k. 14C/115/2016-66 takto

rozhodol:

I/ Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti **potvrdzuje**.

II/ Žalovaná má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 3.061,63 eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania počítaným od 5. júna 2013 do zaplatenia, pričom žalovanej povolil splácať dlh v splátkach po 100 eur mesačne vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca, počnúc od právoplatnosti rozsudku až do úplného zaplatenia s tým, že omeškaním čo i len jednej splátky je splatný celý zvyšný dlh, II. vo zvyšku žalobu zamietol, III. žalobkyňi priznal náhradu trov konania v rozsahu 25,64 %. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že právna predchodkyňa žalobkyne (Sberbank Slovensko, a.s.) ako banka a žalovaná uzavreli 22. augusta 2012 zmluvu o spotrebnom úvere č. 604 339, podľa ktorej predchodkyňa žalobkyne poskytla žalovanej úver 3.240 eur. Úver mal byť splatený anuitnými splátkami po 73,04 eur mesačne zaplatený do 15. augusta 2017. Žalovaná po vyčerpaní poskytnutého úveru porušila svoje zmluvné povinnosti, preto ju žalobkyňa listom zo 17. mája 2013 vyzvala na zaplatenie celého dlhu do 5. júna 2013. Prvoinštančný súd zistil, že žalovaná na splátkach uhradila celkom sumu vo výške 474,83 eur. Po vyhodnotení dokazovania dospel k záveru, že žaloba bola dôvodná v časti zosplatneného úveru k 5.6.2013 v sume 3.096,62 eur, v ktorej banka zohľadnila zostatok na nesplatennej istine, úroku, úroku z omeškania ako aj poplatku. Keďže žalobca žiadal zaplatiť sumu vo výške 3.061,63 eur, v tejto časti jej vyhovel (výrok I/). Žalovaná sa dostala do omeškania počnúc od 5. júna 2013, teda nasledujúcim dňom od umožnenia dodatočnej lehoty na plnenie, preto má žalobkyňa popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,75 % počnúc od 5. júna 2013 a teda súd jej ich priznal v takejto výške a to počnúc uvedeným dátumom. Žalobkyňa si uplatnila aj nárok na úrok z istiny 3.061,63 vo výške 12,59 % po výpovedi zo zmluvy - zosplatnení, ďalej úrok vo výške 15,39 eur, úrok z omeškania vo výške 8,75 % z 3.061,63 eur od 19.2.2016 úveru vyčíslený 18.2.2016 a od 19.2.2016 do zaplatenia vo výške 23,40 % ročne s odôvodnením zmluvnou dohodou strán. Vypovedaním zmluvy žalobkyňou došlo jej konaním k zmene tohto záväzku a vzniku práva domáhať sa od žalovanej jednorazového okamžitého vrátenia celej poskytnutej sumy a povinnosti žalovanej okamžite a naraz vrátiť celú sumu poskytnutého úveru spolu s kapitalizovanými úrokmi ku dňu zmeny v opačnom prípade sa dostáva do omeškania a ide o protiprávny stav. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj

odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave je takáto úprava na škodu žalovanej neprijateľne odchylná od zákona, čo ju robí podľa § 52 ods. 2 O.z., resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 O.z. absolútne neplatnou (rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6Co 190/2014 zo dňa 30.6.2015) a preto súd prvej inštancie v uvedenej časti žalobu zamietol.

2. Proti zamietavému výroku tohto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom zmeniť ho tak, že sa žalobe celkom vyhovie a žalovanej bude uložená povinnosť zaplatiť jej celý dlh v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Namietala nesprávnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Poukázala na čl. 5 ods. 3 zmluvy o spotrebnom úvere, ako aj na čl. 5 ods. 4 zmluvy o spotrebnom úvere, v ktorých je explicitne vyjadrená povinnosť dlžníčky zaplatiť úroky z nesplateného úveru odo dňa jeho prvého čerpania až do dňa jeho skutočného zaplatenia, čo je v súlade a vyplýva aj z ust. § 502 a § 503 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len Obch.z.). Vzhľadom k tomu, že odvolateľkou uplatňovaný nárok v tomto smere sa neodchyľoval od zákona, dospel súd prvej inštancie k nesprávnemu právnemu záveru, keď uviedol, že „Žalobca však zmluvu vypovedal, čím došlo jeho konaním k zmene tohto záväzku a vzniku práva domáhať sa od žalovanej jednorazového okamžitého vrátenia celej poskytnutej sumy a povinnosti žalovanej okamžite a naraz vrátiť celú sumu poskytnutého úveru spolu s kapitalizovanými úrokmi ku dňu zmeny v opačnom prípade sa dostáva do omeškania a ide o protiprávny stav. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave je takáto úprava na škodu žalovaného neprijateľne odchylná od zákona, čo ju robí podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatnou (rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6Co 190/2014 zo dňa 30.6.2015) a preto súd žalobu v tejto časti zamietol“. Argumentácia súdu prvej inštancie sa opiera o raritné a tendenčné rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/190/2014, ktoré nezohľadňujú ustálený doktrinálny výklad ust. § 502 a § 503 Obch.z. Citovaný právny názor možno považovať za sporný. Podľa rozsudku NS ČR zo dňa 27. júna 2007 sp. zn. 33 Odo 657/2005., „Pri peněžité půjčce lze platně dohodnout smluvní úroky nejen po dobu její splatnosti, nýbrž i pro dobu, kdy je dlžník s jejím splacením v prodlení; právo věřitele požadovat současně úroky z prodlení není dotčeno.“ Ďalej cit. rozsudok NS ČR sp. zn. 33 Cdo 1401/2014 zo dňa 24.7.2014, ako aj rozhodnutia súdov v SR - uznesenie KS v Košiciach zo dňa 24.1.2014 sp. zn. 4 Cob/146/2013, rozsudok KS v BB sp. zn. 43 Cob/186/2013 zo dňa 31.10.2013, rozsudok KS v PO zo dňa 11.10.2012 sp. zn. 14 Co/83/2012. Odvolateľka ďalej uviedla, že okamihom splatnosti úveru, resp. vyhlásením predčasnej splatnosti úveru v nadväznosti na porušenie dlžníkovej povinnosti splatiť poskytnutý úver riadne a včas nemôže dôjsť k zániku práva veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok. Prvoinštančný súd absurdne uviedol: „Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto rozhodujúcom rozdiely spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatennej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, prípadne aj poplatky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil.“ Citovaný právny záver nezohľadňuje, že protiprávny stav vyvolala žalovaná svojím nezodpovedným správaním, preto bola nútená vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru ku dňu 5.6.2013.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

4. Odvolací súd podľa § 34 C.s.p. (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 2 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných

rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 C.s.p.), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, rozhodol vecne správne.

7. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcami uplatneného nároku a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku.

8. Odvolací súd v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. nepovažoval za potrebné a účelné nariadiť vo veci pojednávanie, nakoľko vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovať či doplniť dokazovanie, pričom predmetom odvolacieho prieskumu bolo právne posúdenie otázok, ku ktorým sa všetky sporové strany už vyčerpávajúco a dostatočne vyjadrili. Nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem.

9. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia s poukazom na odvolacie dôvody sa žiada dodať iba nasledovné:

10. Prvým výrokom preskúmaného rozsudku (§ 367 ods. 2 C.s.p.) súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 3.061,63 eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania počítaným od 5. júna 2013 do zaplatenia, pričom žalovanej povolil splácať dlh v splátkach po 100 eur mesačne vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca, počnúc od právoplatnosti rozsudku až do úplného zaplatenia s tým, že omeškaním čo i len jednej splátky je splatný celý zvyšný dlh. Vzhľadom na to, že žalovaná proti preskúmanému rozsudku odvolanie nepodala, v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal napadnutý zamietajúci výrok a to zamietnutie žaloby v časti úroku vo výške 12,59 % p.a. zo sumy 3.061,63 eur od 19.2.2016 do zaplatenia, kapitalizovaného úroku vo výške 15,39 eur. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobkyne je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku správne posúdil jej nárok a či procesným postupom súdu prvej inštancie boli zachované jej práva na spravodlivý proces.

11. Žalobkyňa si uplatňovala nárok na zmluvný (dohodnutý) úrok vo výške 12,59 % aj po zosplatení a to až do úplného splatenia. Podľa § 658 ods. 1 Obč. zák. možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Podobne § 502 Obch. z. pri zmluve o úvere ustanovuje, že dlžník je od poskytnutia prostriedkov povinný platiť z nich úroky, ktoré sú splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Citované ustanovenia podľa názoru odvolacieho súdu vychádzajú zo zásady, že veriteľ má nárok na úroky ako zmluvnú odplatu za užívanie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o pôžičke alebo o úvere. Inak povedané, zmluvná odplata patrí veriteľovi len za čas, počas ktorého dlžník užíva peňažné prostriedky v súlade so zmluvou. V momente, kedy užívanie peňažných prostriedkov zo strany dlžníka je v rozpore so zmluvou (lebo ich nevrátil v lehote splatnosti, či už dohodnutej v zmluve alebo v dôsledku predčasného zosplatenia), ide o omeškanie upravené osobitnými predpismi, na ktoré sa viažu iné (zákonné) nároky, a tieto možno zmluvne upraviť (modifikovať) len v tom rozsahu, v akom to zákon pripúšťa. Opačný výklad by podľa názoru súdu viedol k neprimeranému a nedôvodnému zvýhodneniu veriteľov poskytujúcich peňažné prostriedky na základe zmluvy o pôžičke (§ 657 a nasl. O.z.) alebo o úvere (§ 497 a nasl. Obch. z.) oproti všetkým iným veriteľom peňažných prostriedkov. Podľa § 517 ods. 2 O.z. je totiž maximálna sadzba úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch kogentná a nemožno sa od nej dohodou odchýliť (porov. judikát R 5/2000). Tým, že by sa veriteľovi dovolilo žiadať za dobu omeškania popri úrokoch z omeškania aj zmluvné úroky, by sa táto kogentnosť v podstate obchádzala. Takáto možnosť by bola pritom dostupná len veriteľom úverov a pôžičiek, keďže len tieto umožňujú dohodu o úroku na dobu

užívania peňažných prostriedkov. Žalobkyni tak od 5. júna 2015 patrí len nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 O.z. v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení do 1. februára 2013.

12. Odvolací súd podľa § 387 ods. 1 C.s.p. napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.

13. Vzhľadom k tomu, že žalovaná bola úspešná aj v odvolacom konaní podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. vznikol jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

14. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.